

GÖNÜL GAZELİ

Mustafa OĞUZ

Uzanıp gam dolu badeyi aldı gönül
İçtikçe kendini hüzne saldı gönül
Savruldu baharın bütün yaprakları
Döküldü yapraklar benzin soldu gönül
Kururken yeryüzünün su kaynakları
Rahmet pınarı gözlerin doldu gönül
Mutluluk denizine ulaşamadın
Hayatın zehirli bir aş oldu gönül
Beka yurdundan da ayrı düştü ruhun
Kapın öteye açılır oldu gönül
Dehrin kekre tatları aldattı gitti
Mavera ağza çalınan baldı gönül
Uçup gitti her şey sonsuzluk yurduna
Sevdiğin yitirip yalnız kaldı gönül
Soldu gönül, doldu gönül, oldu gönül
Ecel atı ansız geldi, öldü gönül

BİGANE YAR

Halit YILDIRIM

Baksaydın gözlerime sana neler söyledirdi
Sükûtun mahzeninde ne kelimeler sır kaldı
Bilsen neler öğretti bana bu sevda derdi
Gönül aşk kafesinde, kanatlarım hür kaldı
Gün oldu meramımı kal diliyle anlattım
Gün oldu meramımı hal diliyle anlattım
Gün oldu meramımı el diliyle anlattım
Fehminin karşısında bu gönlüm bizar kaldı
Dünya kelimasında yok söylediğim satırlar
Bu sözün muhatabı anlayışlı südurlar
İnsan o ulvi demin bir anını hatırlar
Soldu gül yaprakları, elde sade har kaldı
Dağa taş baksaydım anlardı hallerimi
Yıldızlara uzansam tutardı ellerimi
Mahlûkatın cümlesi çözerdi dillerimi
Peşinde yorulduğum şimdi bana kâr kaldı
Gözlerim konuşurken bende değil gözlerin
Ne anlamı kalır ki dinlenmeyen sözlerin
Sen esiri olmuşsun bu dünyalık hazların
Sabır bendim çatladı incecik bir zar kaldı
Bu taştan yüreğinle sen arif olamazsın
Sükûtun lisanında kaç harf var bilemezsin
Bin yıl çölde dolaşsan kemali bulamazsın
Faniyi gören gözün hakikate kör kaldı
Bu lisan mı yetersiz ben mi acizim yoksa
Dağlar taşlar konuşsa, biri karşıma çıksa
Beni her şey anlardı şu halime bir baksa
Allah'ım sen şahitsin bir bigâne yar kaldı